

Wyrok Sądu z dnia 6 marca 2012 r. — ThyssenKrupp Steel Europe przeciwko OHIM (Highprotect)

(Sprawa T-565/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Highprotect — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2012/C 118/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat U. Ulrich)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: B. Schmidt, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 września 2010 r. (sprawa R 1038/2010-1) dotyczącą rejestracji słownego znaku towarowego Highprotect jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) ThyssenKrupp Steel Europe AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 19.2.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 17 lutego 2012 r. — Dagher przeciwko Radzie

(Sprawa T-218/11) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające stosowane w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej — Skreślenie z wykazu osób i podmiotów — Skarga o stwierdzenie nieważności — Umorzenie postępowania — Odpowiedzialność pozaumowna)

(2012/C 118/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Habib Roland Dagher (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciele: adwokaci J.Y. Dupeux i F. Dressen)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i E. Dumitriu-Segnana, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bordes i M. Konstantinidis)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/71/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/656/WPZiB przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 28, s. 60) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 85/2011 z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 28, s. 32) w zakresie, w jakim dotyczą skarżącego, a po drugie, żądanie zadośćuczynienia i odszkodowania.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/71/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/656/WPZiB przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej zostaje umorzone.
- 2) Żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia zostaje oddalone.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami dotyczącymi żądania stwierdzenia nieważności.
- 4) Skarżący zostaje obciążony kosztami dotyczącymi żądania odszkodowania i zadośćuczynienia.
- 5) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 18.6.2011.

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2012 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji

(Sprawa T-52/12)

(2012/C 118/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias i S. Papaioannou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności lub zmianę decyzji Komisji z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie pomocy w formie rekompensat wypłacanych przez Grecki Zakład Ubezpieczeń Rolniczych (ELGA) w latach 2008 i 2009 oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej skardze Republika Grecka żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 7 grudnia 2011 r. „w sprawie pomocy państwa C 3/2010 i pomocy w formie rekompensat wypłacanych przez Grecki Zakład Ubezpieczeń Rolniczych (ELGA) w latach 2008 i 2009”, notyfikowanej jako dokument nr C(2011) 7260 wersja ostateczna.

W zarzucie pierwszym skarżąca utrzymuje, że Komisja Europejska dokonała błędnej wykładni i błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 i art. 108 TFUE w związku z przepisami ustawy nr 1790/1988 ⁽¹⁾, które regulują działalność ELGA oraz że nieprawidłowo oceniła okoliczności faktyczne, ponieważ wszystkie płatności dotyczące roku 2009 (415 019 452 EUR) stanowiły rzeczywiste rekompensaty z tytułu szkód w zakresie produkcji roślinnej i zwierząt gospodarskich powstałych w latach 2007 i 2008 wskutek złych warunków klimatycznych, które to szkody ELGA jako instytucja *sui generis* ds. zabezpieczenia społecznego jest zobowiązana naprawić w ramach systemu obowiązkowego ubezpieczenia produkcji rolniczej.

W zarzucie drugim skarżąca powołuje się na istnienie błędu w ocenie okoliczności faktycznych i na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, jako że Komisja nie oceniła prawidłowo okoliczności faktycznych i opierając się na niewłaściwym lub niewystarczającym uzasadnieniu, doszła do wniosku, że płatności dotyczące roku 2009 stanowią pomoc państwa przyznaną bezprawnie, gdyż nie są one uzasadnione charakterem i strukturą systemu obowiązkowego ubezpieczenia ELGA, stanowią korzyść gospodarczą dla beneficjentów płatności oraz grożą zakłóceniem konkurencji i wywarciem wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

W zarzucie trzecim skarżąca powołuje się na błędną wykładnię i błędne zastosowanie art. 107 i 108 TFUE oraz na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, jako że Komisja niesłusznie, a w każdym razie za pomocą niewystarczającego uzasadnienia, włączyła do kwot, które należy odzyskać jako pomoc państwa przyznaną bezprawnie, także kwotę 186 011 000,60 EUR odpowiadającą składkom na obowiązkowe ubezpieczenie uiszczonym przez samych rolników w latach 2008 i 2009 w ramach systemu obowiązkowego ubezpieczenia ELGA, które to składki nie stanowiły pomocy państwa przyznanej bezprawnie, lecz zasoby prywatne, w związku z czym kwota ta powinna była zostać odjęta od ostatecznej kwoty podlegającej odzyskaniu.

W zarzucie czwartym skarżąca twierdzi, że Komisja Europejska dokonała błędnej wykładni art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i go błędnie zastosowała oraz skorzystała w niewłaściwy sposób z uznania przysługującego jej w dziedzinie pomocy państwa, gdyż płatności dotyczące roku 2009 powinny być zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem z powodu ewidentnych bardzo poważnych zaburzeń w całej gospodarce greckiej, oraz że wejście w życie przepisu prawa pierwotnego Unii Europejskiej nie może zależeć od wejścia w życie komunikatu Komisji Europejskiej takiego jak tymczasowe ramy wspólnotowe.

W zarzucie piątym skarżąca utrzymuje, że w każdym razie w zaskarżonej decyzji Komisja naruszyła art. 39, art. 107 ust. 3 lit. b) i art. 296 TFUE, jak również ogólne zasady równego traktowania, proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań i wolności gospodarczej oraz reguły konkurencji z powodu nieusprawiedliwionego i nieuzasadnionego wyłączenia oraz niezastosowania tymczasowych ram wspólnotowych ab initio od dnia 17 grudnia 2008 r. do przedsiębiorstw zajmujących się produkcją pierwotną produktów rolnych, tak jak ramy te obowiązywały w stosunku do wszystkich innych przedsiębiorstw we wszystkich innych sektorach gospodarki wspólnotowej.

W zarzucie szóstym skarżąca twierdzi, że w zaskarżonej decyzji Komisja Europejska błędnie oceniła i niewłaściwie obliczyła kwoty podlegające odzyskaniu, gdyż nie odjęła pomocy de minimis przewidzianej w rozporządzeniach nr 1860/2004 ⁽²⁾ i nr 1535/2007 ⁽³⁾ dotyczących stosowania art. 107 i 108 TFUE do pomocy de minimis w sektorze produkcji produktów rolnych.

W zarzucie siódmym skarżąca utrzymuje, że Komisja Europejska z powodu błędnej wykładni i błędnego zastosowania wytycznych w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007-2013 oraz z powodu błędnego skorzystania z przysługującego jej uznania oraz jednocześnie opierając się na błędnym i sprzecznym uzasadnieniu, uznała, iż rekompensaty, które zostały wypłacone w 2008 r. za szkody w produkcji roślinnej wyrządzone przez niedźwiedzie, o intensywności pomocy w wysokości 100 %, są zgodne z rynkiem wewnętrznym jedynie w wysokości 80 %.

⁽¹⁾ Ustawa nr 1790/1988 „Organizacja i funkcjonowanie Greckiego Zakładu Ubezpieczeń Rolniczych oraz inne przepisy” (FEK A 134/20.06.1988).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1860/2004 z dnia 6 października 2004 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis dla sektora rolnego i sektora rybołówstwa.

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy de minimis w sektorze produkcji rolnej.

Skarga wniesiona w dniu 10 lutego 2012 r. — Planet przeciwko Komisji

(Sprawa T-59/12)

(2012/C 118/45)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: PLANET AE Anonymi Etaireia parochis Symvouleftikon Ypiresion (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska